

ocenění probrána před soudem procesním, a umožniti tak, aby procesní soud nyní podle změněného právního hlediska nahoře vyznačeného znovu rozhodl a aby se tak stranám umožnilo dosáhnouti přezkumu jeho skutkového zjištění u soudu odvolacího.

Čís. 15461.

Dodanie a odobranie tovaru za hotové cieľom ďalšieho prevodovania úpadcovho obchodu nie je odporovateľným úkonom podľa § 30 konk. por.

(Rozh. z 2. októbra 1936, Rv III 895/35.)

Správca konkurznej podstaty upadlého potravného družstva domáhal sa žalobou, oprenou o § 30 konk. por., toho, aby platby, vykonané upadlým družstvom žalovanému družstvu po 7. septembri 1931 v celkovej čiastke 36.751'85 Kč, boli vyhlásené za bezúčinné proti konkurzným veriteľom a aby žalované družstvo bolo uznané povinným túto sumu i s úrokami zaplatiť v prospech konkurznej podstaty.

Súd I. stolice žalobu zamietol, odvolací súd jeho rozsudok zmenil a žalobe vyhovel.

Najvyšší súd vyhovel žalobe len po výšku 3.976.40 Kč, inak žalobu zamietol. Zamietacú časť svojho rozhodnutia odôvodnil takto:

Podľa výpisu z kníh, pripojeného žalovaným družstvom, ktorý nebol za sporu namietaný, staly sa odporované platby od 11. septembra 1931 až do 23. januára 1932 inkluzíve, a žalované družstvo dodalo upadlému družstvu tovar naposledy dňa 21. januára 1932. (Kúpopredajná smluva dotyčne tovaru, dodaného účtom zo dňa 3. februára 1932, bola stornovaná podľa zápisu zo dňa 18. februára 1932 na strane »Dal«.)

Z porovnania položiek citovaného výpisu z kníh na strane »Má dať« s položkami na strane »Dal« plyní, že položky na strane »Dal« zo dňa 11. a 26. septembra, 8. a 22. októbra a 23. decembra 1931 a zo dňa 14. januára 1932 sú platby za kúpnu cenu tovaru, dodaného žalovaným družstvom upadlému družstvu podľa položiek strany »Má dať« zo dňa 10. a 24. septembra, 7. a 21. októbra a 21. decembra 1931, ako aj zo dňa 7. januára 1932. Zrejme je to z toho, že sumy týchto položiek sú rovnaké a že platby staly sa v poslednom prípade siedmy deň, v ostatných prípadoch však vždy priamo nasledujúci alebo druhý nasledujúci deň po dodaní tovaru. Vysvitá ďalej z tohoto výpisu z kníh aj to, že aj ostatné platby staly sa vždy alebo v ten deň, keď bol tovar dodaný, alebo 1—2 dni po dodaní tovaru, výmúc poukaz zo dňa 13. januára 1932 v sume 716 Kč 65 h.

Z toho plyní, že žalované družstvo — ako to tvrdí — dodávalo v kritickej dobe upadlému družstvu skutočne iba za hotové peniaze tovar, i keď toto družstvo mimo toho platilo niečo aj na svoj starý dlh.

Nebolo zistené (ba ani tvrdené) a pre nedostatok tohoto zistenia nie je skutkový stav napadnutý, že by tovar dodaný žalovaným družstvom upadlému družstvu nebol mal takú cenu, aká bola účtovaná zaň podľa citovaného výpisu z kníh, preto pri posúdení tejto věci treba vychádzať zo stanoviska, že kúpený tovar mal skutočne tú hodnotu, ktorá bola zaň účtovaná a tak že nákupom tohoto tovaru a zaplatením jeho kúpnej ceny nezhoršil sa majetkový stav upadlého družstva, lebo ono obdržalo tovar v takej hodnote, koľko zaň zaplatilo.

Podľa nenapadnutého zistenia odvolacieho súdu upadlé družstvo zavrelo obchod v polovici februára 1932 (teda už po poslednej dodávke a po poslednej platbe) a tak do zavretia obchodu tovar potrebovalo.

Z toho plynie, že keď upadlé družstvo kupovalo od žalovaného družstva odo dňa 10. septembra 1931 do dňa 21. januára 1932 tovar proti plateniu v hotovosti, úmysel jeho nebol ten, aby poškodilo svojich veriteľov, ale že činilo tak preto, aby mohlo ďalej obchodovať, čo mohlo byť prípadne aj záujmom jeho ostatných veriteľov.

Žaloba je tedy bezzákladná, pokiaľ sa domáha vrátenia toho, čo upadlé družstvo platilo titulom kúpnej ceny tovaru, dodaného mu žalovaným družstvom v dobe od 7. septembra 1931.

Čís. 15462.

Zaplatil-li vydražitel knihovně zajištěnou pohledávku, kterou převzal započtením na nejvyšší podání, před rozvrhem nejvyššího podání, nemění se tím práva účastníků odkázaných na nejvyšší podání a nemusí vydražitel přihlásiti onu pohledávku k rozvrhu.

(Rozh. ze dne 3. října 1936, R I 948/36.)

Prvý soud rozvrhuje nejvyšší podání přikázal z něho Adolfu a Frídě J-ovým určitou částku započtením na nejvyšší podání a nevyhověl odporu zadnějšího věřitele podanému proti tomuto přikázání proto, že pohledávka ta byla vydražitelem již úplně manželům J-ovým zaplacená a byl povolen proto její výmaz. Rekursní soud nepřikázal na pohledávku manželů J-ových nic uložil prvnímu soudu, by částku tu rozdělil dalším věřitelům. Důvod y: Názor prvního soudce, že je pro přikázání pohledávky směrodatný knihovní stav v době udělení příklepu, nikoli však v době rozvrhu nejvyššího podání, je mylný. Již podle ustanovení § 224 ex. ř. je z nejvyššího podání zapraviti pohledávky vzniklé až do rozvrhu nejvyššího podání. Též § 210 ex. ř. mluví pro správnost tohoto názoru. V čas roku nařízeného k rozvrhu nejvyššího podání byl výmaz pohledávky Adolfa a Frídy J-ových povolen a je lhostejné, zda byl výmaz ten v knize pozemkové již vykonán či ne. Poněvadž vklad výmazu byl již povolen, pro pořadí vymazu je vždy směrodatný den dojití žádosti (§ 29 knih. zák.) a pohledávka byla v době rozvrhu nejvyššího podání zaplacená, byl by jen vydražitel oprávněn žádati o přikázání této pohledávky. Toto právo však nevykonal, takže na jeho místo nastupují následující hypotekární věřitelé.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.